

HISTORIE SOUTĚŽE GRAND PRIX okresu Hodonín

První zmínka o založení soutěže vytrvalců padla v lednu 1979 na výroční schůzi atletického oddílu v Čejkovicích. Vyslovil ji delegát VAS OV ČSTV Hodonín Jan Bělohoubek. Ten v té době jako předseda komise MASOVÉHO ROZVOJE ATLETIKY, řídil mimo jiné i okresní soutěž o nejlepšího atleta. Jelikož se na okrese Hodonín pořádalo pět pravidelných přespolních běhů, tak předpokládal, že by podobná bodovací soutěž mohla přispět k popularizaci vytrvalostních běhů.

Soutěž byla pouze pro závodníky z okresu Hodonín a bylo tam zařazeno 5 závodů (Velká Morava v Mikulčicích, Běh kolem zámku v Čejkovicích, Běh osvobození Vacenovic, OP v přespolním běhu ve Vacenovicích, Štěpánský běh v Kyjově).

V pátém ročníku přibyl závod Velká cena Sigmy Hodonín a Běh Filipovským údolím. V tuto dobu byl běh velmi populární, vznikla Liga 100 a bězci posílali hlášenky, kolik kdo naběhal každý měsíc kilometrů. A to nebyla téměř žádná běžecká obuv, běhalo se v obyčejných tričkách, trenýrkách a teplákách. Nebyly žádné vitamíny (pouze na Velikonoce a Vánoce jsme viděli banány a kubánské pomeranče).

Prvních osm ročníků byl řídícím soutěže Jan Bělohoubek.

V roce 1987 převzal žezlo řídícího soutěže Pavel Bíla a založil nový model GRAND PRIX okresu Hodonín. Do soutěže bylo zařazeno 18 závodů, vzniklo nové bodování a závodníkům se začalo do konečného pořadí počítat pouze 10 nej výsledků. Běhalo se pro radost, nejlepší dostali diplom a někdy medaili.

Přesto se všichni snažili o co nejlepší čas, běhalo se na výkonnostní třídy.

Pak však přišel rok 1989 a s ním tzv. SAMETOVÁ REVOLUCE. Byla to doba, kdy hrozilo, že celá soutěž zanikne. Skončilo tzv. centrální podporování sportu a naráz nebyly peníze. Všichni začali podnikat, ale málokdo měl peníze. Byl to začarovaný kruh, zanikaly závody a vznikaly nové.

Soutěž GRAND PRIX začala měnit název podle toho, kdo nejvíce v tom roce přispěl na organizování celé soutěže (GRAND PRIX OFERTA, GRAND PRIX MIMA, GRAND PRIX PURE-EKO, GRAN PRIX EKO-BLANCHE).

V roce 1995 se podařilo poprvé uskutečnit slavnostní vyhlášení a předání cen nejlepším závodníkům. Uskutečnilo se díky spolupráci s Pepou Zimovčákem v restauraci Kulička ve Vracově. Bylo to na dnešní poměry velmi skromné, padesát hostů však začalo nádhernou tradici vyhlašování konečných výsledků. V dalším roce jsme to posunuli dále díky spolupráci s městským úřadem ve Veselí n/Mor a najednou se nám zdála jídelna v pečovatelském domě neskutečně velká. Tentokrát to bylo již s manželkami a pro přítomné hosty (100) byla po vyhlášení připravena večeře a taneční zábava.

Bylo jasné, že musí vzniknout organizace, která bude centrálně spravovat celou soutěž. To se podařilo 21.5.1996 – založil se Běžecký klub Hodonín.

Pod vedením Tondy Koplíka se dala dohromady parta rozhodčích, nakoupily se digitální stopky s tiskárnou, první notebook do závodní kanceláře a začal fungovat rozhodcovský servis BKHOD.

V roce 1997 jsme udělali další velkou změnu. GRAND PRIX okresu Hodonín se po letech změnila na GRAND PRIX okresu Hodonín a okresu Skalica. Tím se stala mezinárodní soutěží a po rozdělení Československa jsme opět našli společnou cestu (a to nejen atletickou). V tomto období nám pomohla spolupráce s majitelem firmy pure-eko. Jan Výlet (velký fanda atletiky) přinesl do soutěže velké finance, a to nám umožnilo splnit si své sny o velké fungující soutěži pro amatéry ve všech kategoriích. Byly to bohužel pouze tři roky spolupráce, ale ty rozhodly o tom, kterým směrem se celá soutěž bude ubírat.

Na konci roku 2003 došlo k velké změně v dětských kategoriích. Byl založen Hodonínský Běžecký Pohár Mládeže (HBPM) a JUNDOR (juniorské a dorostenecké kategorie) a tomu se musely přizpůsobit všichni pořadatelé. Ze čtyř dětských kateg. museli vypisovat 12 dětských a 4 kateg. JUNDORU. A k našemu velkému překvapení, to veřejnost neskutečně chytlo a dětské závody začaly být nádhernou přehlídkou dětského zápolení.

K další velké změně došlo v roce 2009. Po bouřlivých jednáních se soutěž přejmenovala na **MORAVSKO SLOVENSKÝ BĚŽECKÝ POHÁR** a skládá se ze dvou samostatných soutěží (GRAND PRIX SLOVÁCKO a GRAND PRIX ZÁHORIA). Slavnostní vyhlašování výsledků se přesunulo na Slovensko a stalo se pro všechny zúčastněné velkou společenskou událostí (tombola, ples). Po vzoru HBPM byl i na Slovensku založen Záhorácký dětský běžecký pohár, a i tady se stal velmi populární.

Máme za sebou 30.ročníků GRAND PRIX a 15.ročníků MSBP.

45 ročníků se zapsalo do srdcí nejen běžeckým nadšencům, ale stalo se i setkáváním celých rodin na běžeckých závodech.

Vladimír Varmuža

První vítěz soutěže a v tu dobu jasná jednička v okrese Hodonín. Dokázal celkově 5krát vyhrát a měl tu smůlu, že soutěž vznikla v době až měl 29 let. A kdybychom v té 40leté historii započítali Varmužovi i celkové vítězství ve veteránských kategoriích jednotlivých ročníků, tak by měl v tuto dobu již 22 absolutních vítězství. A jelikož Laďa stále běhá a vyhrává, tak tu metu určitě ještě posune.

Jeho osobní rekordy z mládí mu může většina dnešních mladíků jenom závidět (25 km – 1:21:42 !!!!!, 5 km – 15:04,2, 10 km – 31:34,0, hodinovka – 18 836 m, půlmaraton – 1:07:50, maraton – 2:33:14)

Josef Zimovčák

Dokázal po třech prvních ročnících sesadit z trůnu Laďu Varmužu, a to dvakrát po sobě. U mě byl ..Pepa.. především mílař, ale trenér z něho chtěl mít vytrvalce. V mládí dělal cyklistiku, po úrazu oka však musel přejít na atletiku. A to bylo dobře, protože co jsme si spolu užili srandiček, by dalo na knížku. Pepovi osobáky na delších tratích: 25 km – 1:28:14, 5 km – 15:22,0, 10 km – 32:52,4, maraton – 2:37:25. Pepa byl vynikající kuchařčíšník a na jeho vyhlášené palačinky vzpomínají účastníci vyhlašování GP ve Veselí n/Mor. ještě dnes. Pepa je tam připravoval na požádání a fronta tam byla, jak za komunistů na toaletní papír. Bohužel nám Pepa utekl do podnikatelského sektoru a ke své lásce – cyklistice. Tentokrát již na celý život propadl závodům na historickém kole a stal se několikanásobným mistrem světa. Na tom kostitřasu dokázal neskutečné. Objel celý závod TOUR DE FRANCE, GIRO DE ITÁLIA, Napříč Amerikou atd. Teď ho můžete vídat jako předjezdce na Hodonín-Skalica.

Tomáš Hromek

Historicky nejúspěšnější běžec GRAND PRIX, který dokázal osmkrát po sobě celkově vyhrát. Přesto si dneska na něho pamatuje jen hrstka starý běžců.

Tomáš pochází z Lužic a jako učitel tělocvikář měl v té době parádní podmínky na trénink. Jeho snem bylo běžet Bostonský maraton – bohužel v té době o tom mohl jenom snít. Tomáš naháněl soupeře od tratí 1 500 m až po maraton a jeho osobáky jsou kvalitní.

5 km – 15:08,0, 10 km – 31:45,0

Hodinovka – 18 100 m, 25 km – 1:24:35, maraton – 2:31:49.

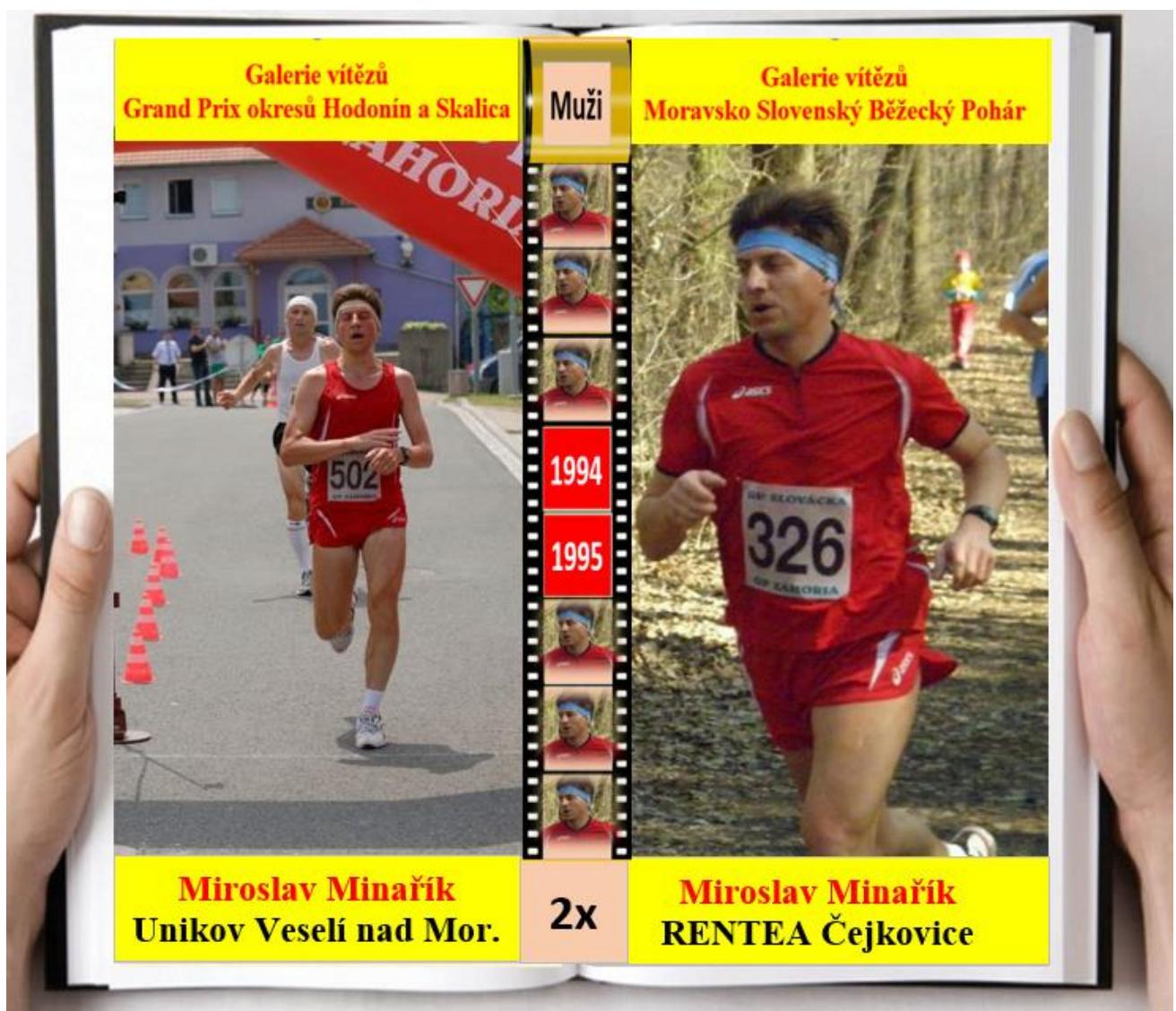
Jeho osobáky mohly být o hodně lepší, ale bohužel v té době při soutěžích družstev na dráze bylo obvyklé, že musel během pář hodin běžet 1 500 m a 5 000 m. Hromkovo kralování skončilo jeho odstěhováním z regionu.

Miroslav Minařík

Nadvládu běžců ze Sigmy Hodonín ukončil mladíček z Veselí nad Mor.

Mirek hodně závodil na dráze a z toho čerpal na silnici. Byla to doba nástupu mladých běžců po vojně, celá soutěž omládla. Tady jsou Mirkovi osobáky: 5 km – 15:25,0, hodinovka – 17 965 m, půlmaraton – 1:10:25, 25 km – 1:28:31. Minařík dokázal vyhrát dvakrát po sobě, ale hlavně v roce 1995 to bylo velmi těsné. Jirku Brožíka porazil o pouhý bod. Pak se Mirek na dlouho odmlčel, aby se vrátil nejen jako běžec, ale i jako pořadatel závodu Běh o pohár města Kunovice a EPS. Zároveň jeho firma EPS finančně podporuje MSBP. Kéž by bylo více takových běžců podnikatelů.

Jirka Brožík

Čtyřnásobný vítěz v rozmezí 12 let. Kdyby Jirkovi nadělily sudičky alespoň 50 % talentu k jeho 100 % přístupu k tréninkové dřině, tak bych nemusel napsat, že co si tvrdě nevydřel v tréninku, to neměl. K těm 4 vítězstvím přidal snad 10 druhých míst. A jeho osobáky by mu někteří talentovanější běžci mohli závidět: 5 km – 15:43,8, 10 km – 32:23,29, Hodinovka – 17 815 m, půlmaraton – 1:10:29, 25 km – 1:28:39, maraton – 2:35:00.

Jirka dokázal celkově zvítězit 4krát v rozsahu 12 let a určitě může být spokojen. A dnes se kromě závodění věnuje ještě trénování těch nejmenších adeptů atletiky.

Miroslav Hlúpik

Parádní výkony v roce 1997 zajistily Mirkovi titul absolutního vítěze v roce, kdy se soutěž rozšířila i pro běžce okresu Skalica. Dokazují to výkony: 5 km na dráze- 15:39,6, Rohatecká 10-31:26, Horňácká 25 – 1:23:28, Vnorovská 10-31:49, 3 000 m na dráze – 8:43,0, hodinovka – 18 487 m.

Svěřenec trenéra Roučky dokázal zvítězit ještě v roce 2002. Že nevyhrál vícekrát je jenom tím, že v dalších letech neabsolvoval dostatečné množství závodů zařazených do GRAND PRIX.

Irena Petřeková

Až v roce 1997 při 19.ročníku se soutěž GRAND PRIX otevřela i ženám. Do tohoto roku jsme si na závodech hýčkali snad jedinou vytrvalkyni okresu Hodonín Lenku Fojtíkovou a přáli ji, aby ona byla tou první dámou v historii soutěže. Bohužel, prohrála celkově o 12 bodu s běžkyní, kterou jme do té doby vůbec neznali. Ireně Petřekové to běhalo, dala 10 km na Velké Moravě v Mikulčicích za 41:46, 5 000 m na dráze za 19:58,5, Rohateckou 10-39:31, půlmaraton – 1:27:38, Horňáckou 25-1:51:26 atd. Titul si zasloužila.

Jak se rychle objevila, tak po roce opět zmizela. Odstěhovala se a již nikdy neabsolvovala žádný závod GRAND PRIX.

Peter Portášik

Vyrovnáné výkony přinesly Peterovi Portášikovi celkové vítězství v ročníku, kdy v soutěži byly závody, o kterých se dnes ani neví. Např. Běh zámeckým parkem – 5 100 m a Mikulášská desítka ve Veselí n/Mor., TIMEX $\frac{1}{2}$ maraton v Brně, Strážnický půlmaraton, Běh přátelství na Javořinu-9 100 m převýšení 610 m, hodinovky týdeníku Slovácko, Okolo Kuželovského větráku. Peťa v roce 1999 dal Velkou Moravu za 32:48, 5 km na dráze – 15:20,8, Rohateckou desítku – 31:56, půlmaraton – 1:11:33, 25 km – 1:35:36 atd. Srdce je však Peter především maratónec, doposud úspěšně zvládl 78 maratónů a jeho osobák je 2:26:48 z Malokarpatského maratonu v Trnavě.

Jana Klimešová

U Klimešů byla Jana vždy pouze rekreační běžkyní a manžel Pavol naopak tím, co by dneska svými výkony deklasoval současné běžce (jeho osobáky hovoří za vše: maraton – 2:12:59, 5 000 m – 13:25,9, 10 000 m–28:23).

Jana vyhrála těsně o pouhé 4 body před mladičkou Janou Ammerovou. V tomto roce Jana dokázala dát Velkou Moravu na 10 km za 40:31, 5000 m na dráze za 19:17,6, půlmaraton – 1:38:15, 3 000 m – 11:48 atd.

Dodnes je pravidelnou účastnicí závodů naší soutěže a podílí se na pořádání Štěpánského běhu v Kyjově.

Petr Kadlec

V Miloticích ani netuší, jaký pan běžec zde bydlí. Zatím jako jediný Čech dokázal zvítězit ve Švýcarsku na **Jungfrau Marathon**, ten patří ke krásným, ne-li úplně k těm nejvíce nejkrásnějším maratonům na světě. Myšlenka závodu po vrcholcích alpských hor, přinesla tomuto běhu velkou popularitu. Zdolat **převýšení 1829 metrů** nadmořské výšky mezi Interlaken a Kleine Scheideggem jsou velkým lákadlem a výzvou pro samotné účastníky.

V roce 1998 dokázal Petr Kadlec zvítězit ve výborném čase 2:59:04 hodin.

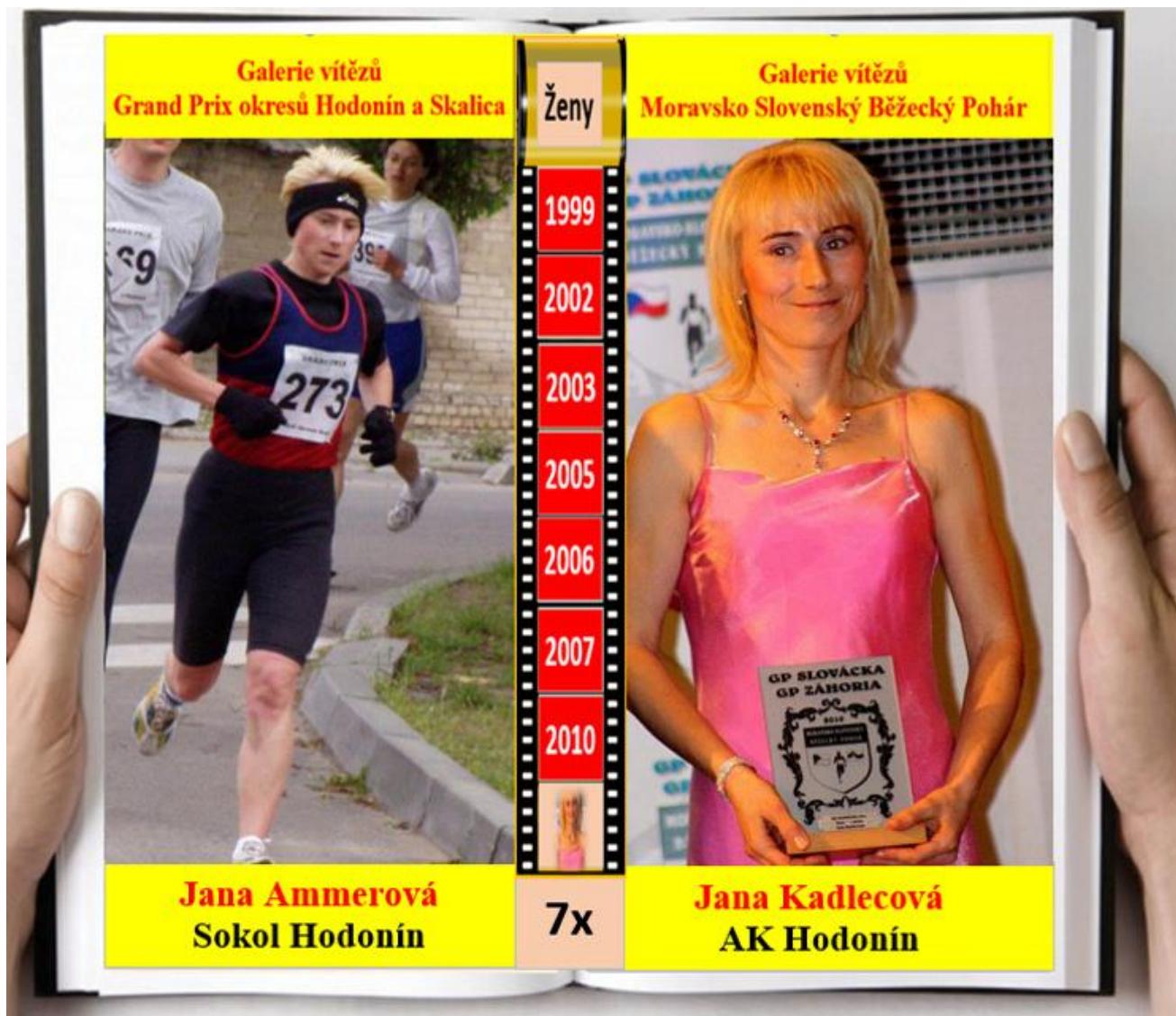
Petr Kadlec dvakrát ovládl GRAND PRIX a jeho vytrvalecké osobáky mají kvalitu: hodinovka – 18 875 m, 25 km – 1:23:53.

Jana Ammerová Kadlecová

Ženská rekordmanka v počtu celkových vítězství. 7 x nejlepší v rozmezí 12 let. Od dětských let se Jana pohybuje v atletickém hnutí, navíc s Joškou Šťavíkem poznala i co je to duatlon a triatlon. Janu znají asi všichni pořadatelé, za těch posledních přibližně 30 let závodila asi na všech závodech v okruhu 50 km.

Jana není typická vytrvalkyně, závodila spíš na dráze: 2 000 m – 7:13,3 3 000 m- 10:42,5 , 5 000 m – 18:47, přesto v pohodě zvládla i půlmaraton za 1:26:02, 25 km-1:57:53, 10 km v Mikulčicích – 39:46, atd. Takže asi je i tou vytrvalkyní.

Ivana Doubravová

Další, především dráhová běžkyně, která dokázala dvakrát ovládnout celkové pořadí GRAND PRIX. Ivana běhala pod dohledem svého otce Aloise Vrbovského snad všechny tratě na dráze od 400 m nahoru. Oproti tradičním vytrvalkyním měla obrovskou výhodu v rychlosti.

Její osobáky:

1 500 m-4:49,5, 2 000 m-6:41,5, 3 000 m-10:15,8, 5 000 m-17:46,14,
10 000 m-37:40,48, hodinovka-15 193 m, půlmaraton-1:24:55

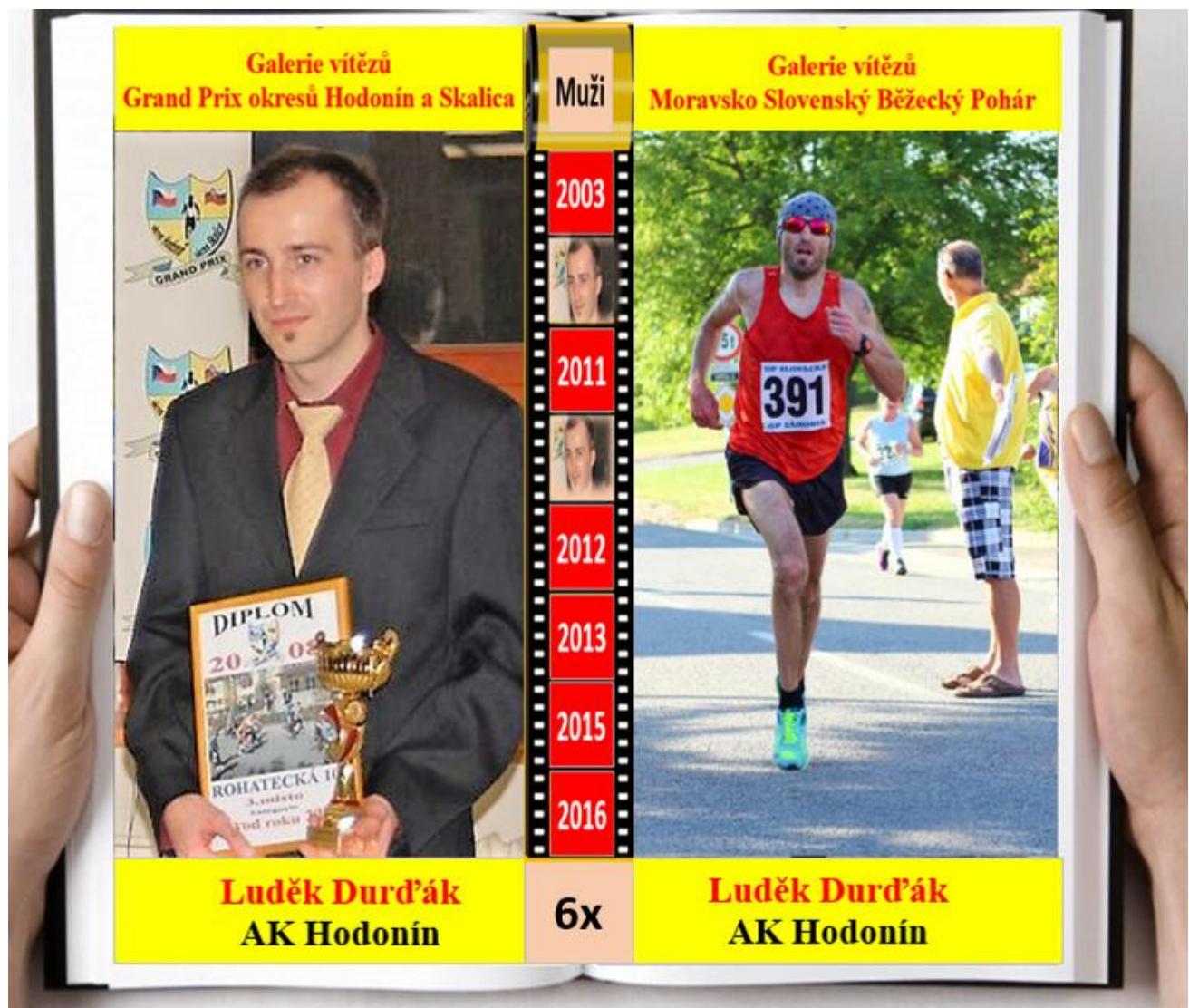
Dneska se Ivana věnuje výchově atletických nadějí v AK Kyjov.

Luděk Durdák

U něho platí, čím starší tím lepší. Po Jirkovi Brožíkovi a Radimovi Matyášovi další člen mé tréninkové skupiny, který dokázal zvítězit v absolutním pořadí. Během 14 let to dokázal šestkrát. Luďkovi vyhovují závody do 20 km a nejlépe, když je to ještě kros.

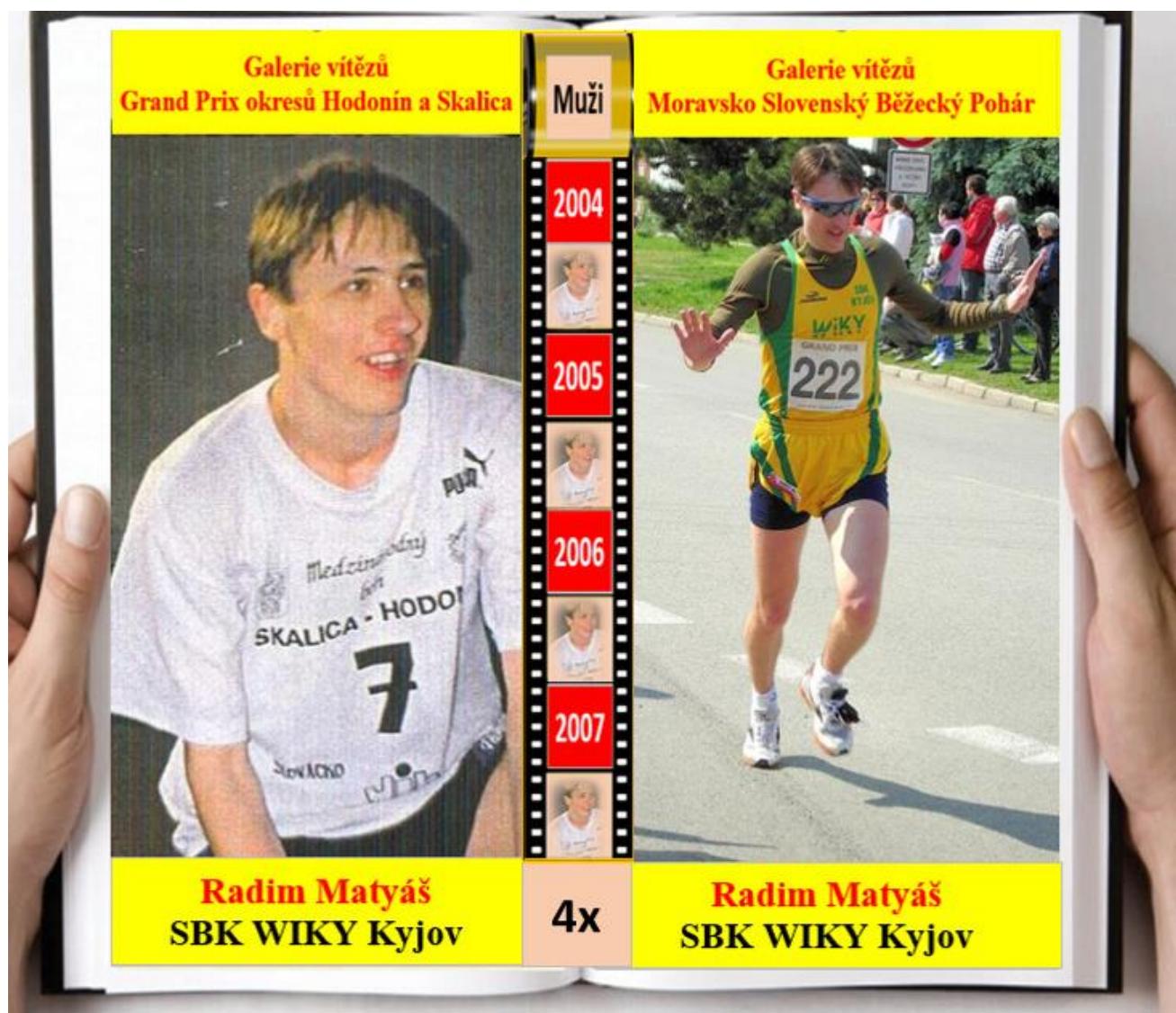
Osobáky: 3 000 m 9:05,1, 5000 m 15:43,1, hodinovka 17746 m, půlmaraton 1:15:29, 25 km 1:36:04, maraton 2:52:12, silnice Rohatecká 10-31:55. Luděk je nejen výborným běžcem, ale také skvělým organizátorem. Pod jeho vedením se pořádá Rohatecká 10.

Radim Matyáš

Mé trenérské srdce ještě teď pláče, že tento můj bývalý svěřenec to nedotáhl až na vrchol. Fotbalista, co po dvou letech tréninku již měl medaili z M ČR na 1 500 m v hale. Talent, jaký trenér dostane jednou za život. Než Radim opustil moji tréninkovou skupinu a přesunul se do OLYMPU Praha, tak závodil většinou jenom na dráze od 400 m až po 1 míli.

Držel okresní rekord na 800 m 1:53,86, 1 míle 4:16,32. I z těchto mělařských tréninků dal 3000 m – 8:36,7. Kuriózní je, že naši soutěž vyhrál 4x až v době, kdy běhal jenom pro radost. Při prvním vítězství roce 2004 dal Rohateckou 10 za 30:47, 2 000 m na dráze 5:35,3, 5 000 m – 15:26,4 a zvládl Horňáckou 25 za 1:29:44.

Jana Zetochová

Již v žactvu byla Jana obrovským talentem, ale bohužel, puberta zamávala a běhání šlo na druhou kolej. Jana byla ozdobou všech závodů, ale víc jak rekreačně to dělat nechtěla. Přesto v roce 2008 ovládla soutěž žen a výkony neměla špatné: Mikulčice 10 km – 41:40, 5 000 m na dráze – 20:09,8, Rohatecká 10–40:06 atd.

V posledních letech Jana propadla zálibě v koních, a tak jste ji mohli vídat při Hodonínském krosu na nádherném koni v roli divačky.

Dušan Tomčal

Další borec z mé tréninkové skupiny. Je to jak z pohádky. Z časových důvodů jsem rozpouštěl svou tréninkovou skupinu a pak jsem při komentování Horňácké 25 viděl trápícího se Dušana. Nádherný běžecký krok, ale bohužel, vše dělal špatně. A tak jsem si ho vzal na pár let do skupiny a bylo z toho vítězství v MSBP 2009.

Jenom to mělo přijít o pár let dříve, ale i tak jsme s Dušanem rádi, že jsme se potkali. Ještě větší radost mám z toho, že Dušan objízdí závody i ve veteránském věku a na jeho běh je radost se dívat.

Erika Farkašová

První ženská vítězka MSBP a bylo to zasloužené vítězství o tzv. parník.

Erika je typická rekreační běžkyně, pro kterou je běh něco jako droga a zároveň sportovní styl života. Erika nebyla nikdy super rychlá, ale měla cit rozvrhnout si síly. V roce 2009 zaběhla 10 km v Mikulčicích – 43:36. Rohateckou 10–42:09, 2 000 m na dráze 7:34,3, půlmaraton – 1:35:30, atd. Stihla porodit dva syny a vrátit se zpět do běžeckého seriálu a sbírat umístění na bedně i ve veteránské kategorii.

Miloslava Smyková

Asi nejvíce překvapivá vítězka MSBP 2011. Tato slovenská triatlonistka TTK RM Skalica vyhrála díky tomu, že pravidelně po celou sezonu sbírala body. Navíc jí nahrálo, že asi nejlepší běžkyně v této sezóně Erika Farkašová absolvovala kvůli těhotenství pouze 18 závodů.

Miloslava Smyková je klasickou rekreační běžkyní a v celkovém pořadí porazila druhou Kateřinu Hofírkovou o 219 bodů.

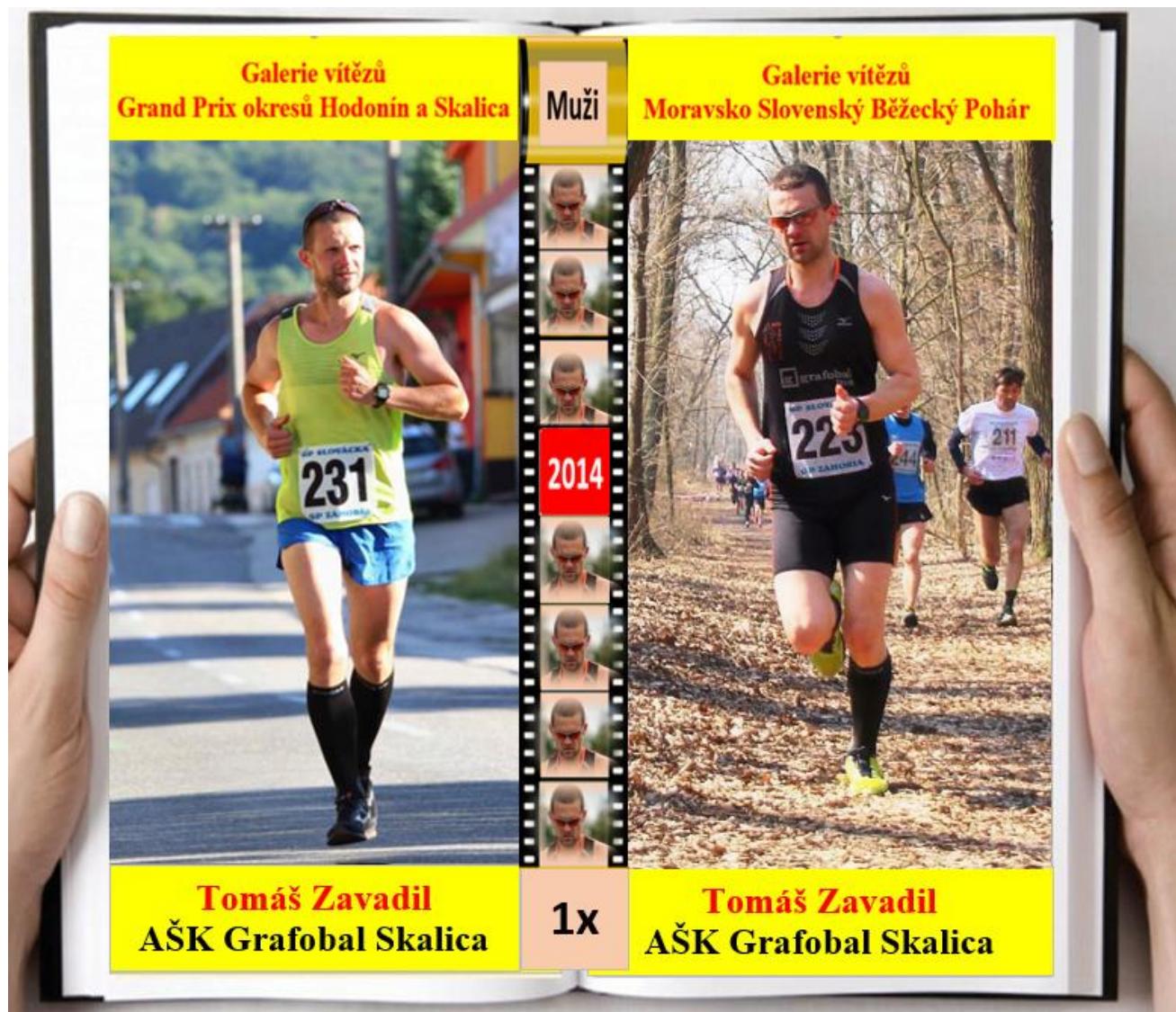

Tomáš Zavadil

Tomáš využil slabší sezony Luďka Durdáka a svedl velký souboj o celkového vítěze se slovenskými běžci Davidem Záhončíkem a Romanem Komárkem.

Po 35 závodech měl nakonec navrch o 1000 bodů a v Jablonici se mohlo slavit. Tomáš zde založil atletický oddíl, začali pořádat kvalitní závod na 10 km a je radost se dívat na velké množství domácích běžců v tomto závodě.

Tomáš neměl v sezoně 2014 velké výkonnostní propady, desítky běhal mezi 37 až 39 minutami (Filipov 39:27, Rohatec 36:09). Záhorácký půlmaraton zvládl za 1:21:38 atd. Dá se ale říct, že Tomáš je více organizační a trenérský fanatick než běžec.

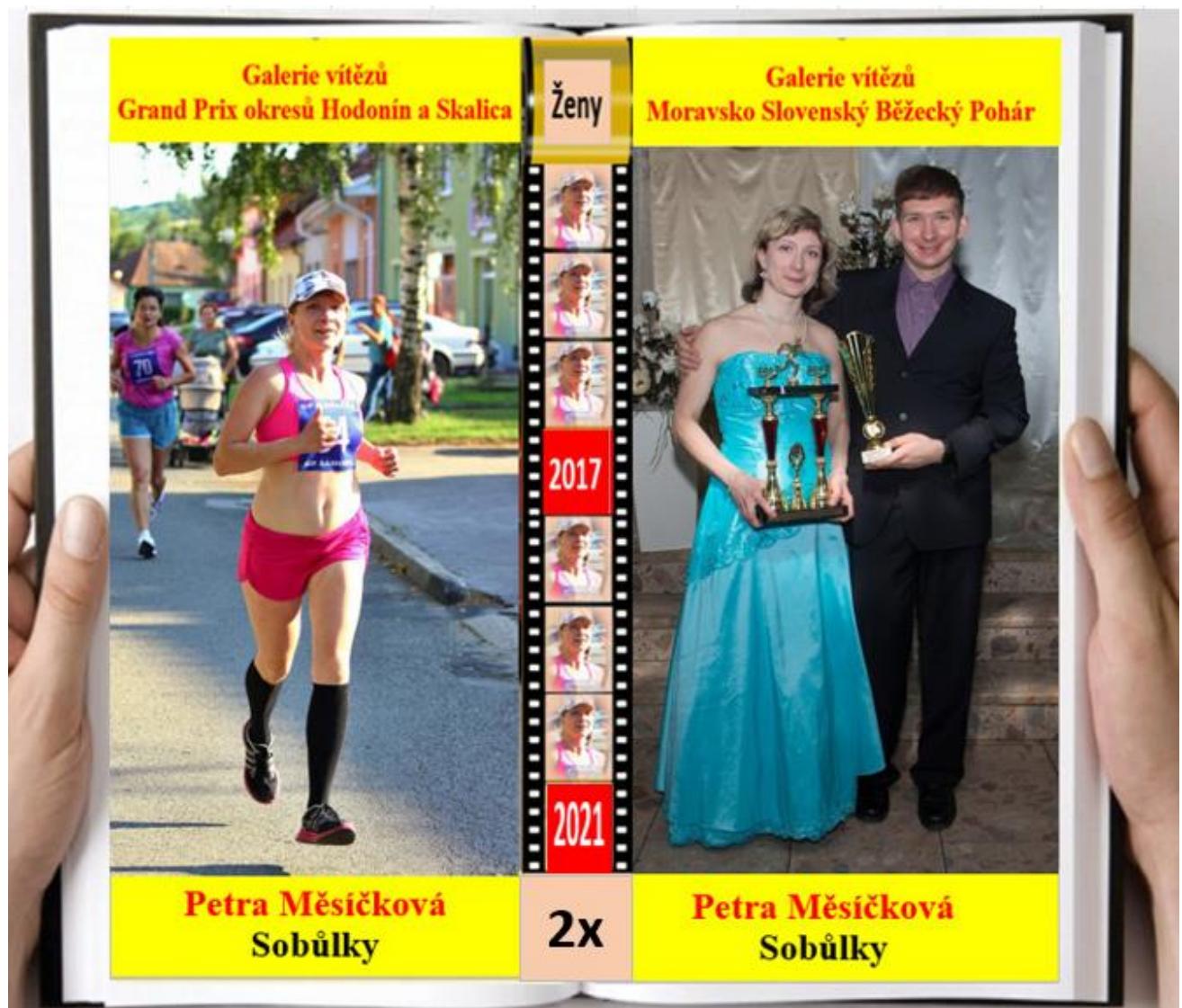

Petra Měsíčková

Největší favoritka Irena Pospíšilová kvůli zranění nestihla zaběhnout dostatečné množství závodů, a tak se zrodilo překvapení. Petra Měsíčková ovládla celkové prvenství v ženách MSBP 2017 hlavně díky vyrovnaným výkonům.

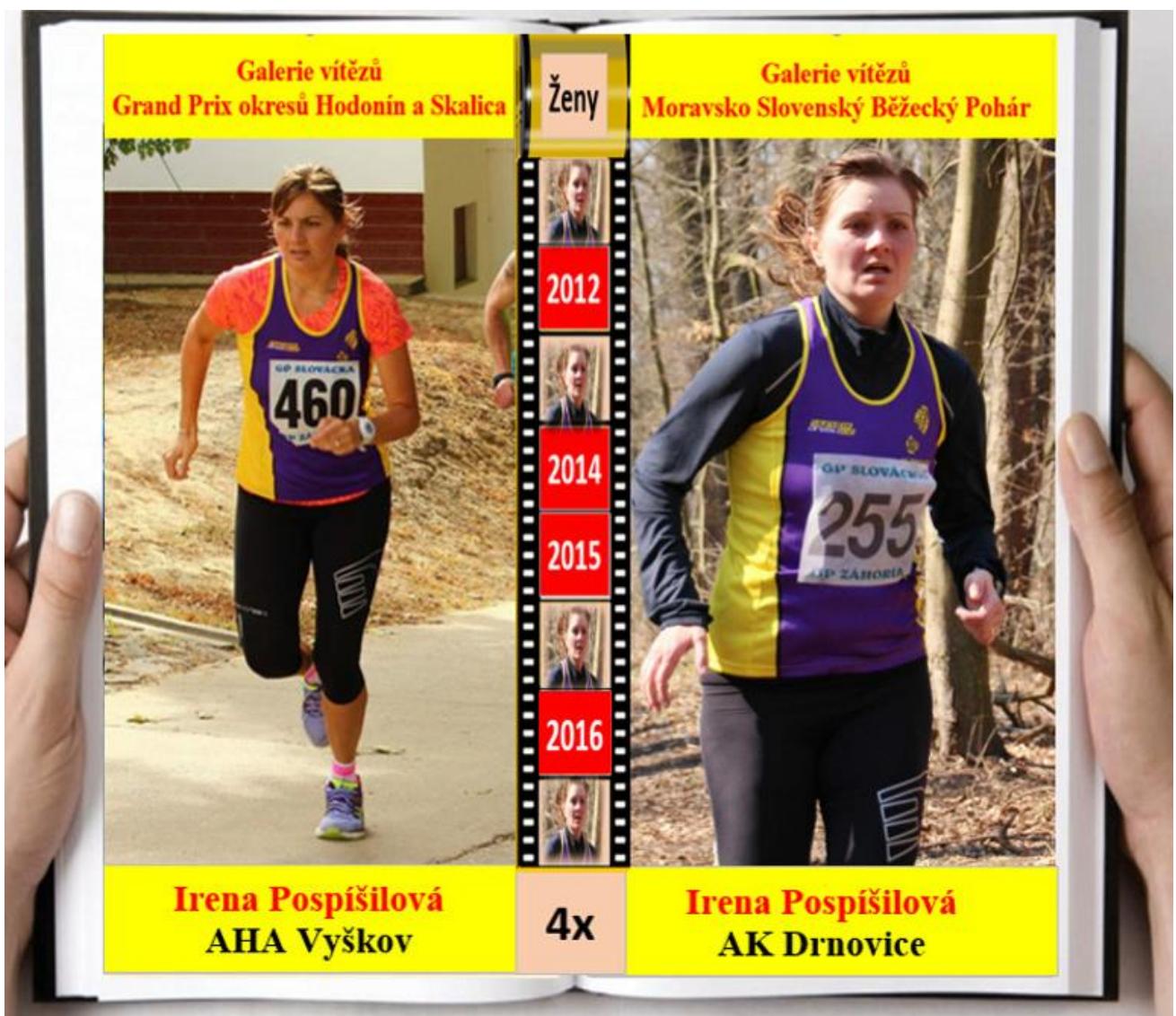
I když za celou sezonu nedosáhla v žádném závodě na stupně, tak bylo její vítězství určitě zasloužené. Byly to nervy až do konce, ale nakonec druhou Ivetu Kluknavskou porazila o 212 bodů.

Obě svedly boj o prvenství i v roce 2021, což byl ročník, kdy se kvůli covidu závodilo jenom od jara do podzimu a stihlo se 21 závodů. Po 4 letech to bylo opět prvenství pro Petru Měsíčkovou.

Irena Pospíšilová

Již od žákovských let byla Irena v reprezentačních výběrech a tady určitě platí, že jablko nepadlo daleko od stromu. Se svým otcem Frantou Petříkem se od dětství pohybovala na závodech, a tak mi při komentování občas naskočí její jméno za svobodna. I dnes, již jako veteránka zle prohání mladé běžkyně a ty jí můžou závidět její osobáky. 1500 m dala sice „jen“ za 4:38,50, ale 3000 m už zaběhla za 9:43,80. Její doménou jsou však delší tratě. Vždyť také 5000 m dokázala zdolat za 16:42,53 a 10000 m za 34:21,61, s takovými výkony, zejména na dlouhých tratích, má u nás potíže celá řada závodníků v mužských kategoriích.

Lukáš Soural

Vítěz tří ročníků v kateg. MUŽI začíná psát stejnou historii jako Luděk Durdák. Čím starší, tím lepší. Lukáš je vyloženě závodní typ, dokáže zvládnout i tři vytrvalecké závody během týdne, až je to někdy na hraně únavy. Uvidíme, jestli to i v dalších sezónách zvládne.

Jeho osobáky: 3 km 9:10, 3 000 m př 10:05, 5 km 15:44, 10 km 32:52, hodinovka 17 450 m, 25 km 1:32:50, $\frac{1}{2}$ maraton 1:13:07, maraton 2:50:17.

Maria Truissard

Vítězka 40.ročníku měla sice slabší první polovinu sezóny, ale pak již nebylo pochyb, kdo je nejlepší ženou MSBP 2018.

Překvapila vítězstvím na Záhoráckém polmaratonu časem 1:31:00, Malackou 10 vyhrála za 42:47, Beh kúpeľným parkom 5,6 km-23:39, atd.

Prakticky v každém dalším závodě byla vždy na stupních.

Iveta Kluknavská - Tomčalová

Dvojnásobná víťazka si to rozdělila na dvě části. Před covidem a po covidu, za svobodna pod dívčím jménem, za 4 roky již jako matka a manželka Dušana Tomčala.

Iveta je typická rekreační slovensko-česká běžkyně, řekl bych, že u ní nehrozí na žádné trati honění za osobáky za každou cenu. Umí si rozložit na trati tempo, ještě jsem ji neviděl dobíhat do cíle za hranou svých možností.

Petr Buček

Tady mám problém, jak popsat vítězství Petra Bučka.

Neznámý běžec najednou posbíral nejvíce bodů a vyhrál zaslouženě
o 234 bodů před Patrikem Portášikem.

Přišly dva covidové roky a pak jsme již Petra na závodech neviděli.

Josef Filip

Rok 2022 byl prvním rokem, kdy se po covidové pandemii opět uskutečnilo všech 34 závodů. Ještě vše nebylo ve starých kolejích, ale již nebylo tolik omezení a nařízení ze strany hygieniků.

Jozef Filip porazil Zdeňka Hochmana v konečném součtu o pouhých 45 bodů. Má velkou výhodu v tom, že v pohodě zvládá krátké i dlouhé tratě, uvidíme, zda v dalších letech přidá další celkové vítězství.

Silvia Javorská

Překvapivá, ale zasloužená vítězka.

Ze zařazených 34 závodů ve 14.ročníku MSBP ROTOR 2022 stála
9x na prvním místě, 8x byla druhá, 4x dolehla na třetím místě.

Pavel Žajdlík

V jubilejní 45.ročníku se opět uskutečnilo 34 závodů a o vítězi bylo jasno již pár závodů před posledním závodem. Byla to sezóna Pavla Žajdlíka, dokázal vyhrát v jedenácti závodech, osmkrát doběhl na druhém místě.

